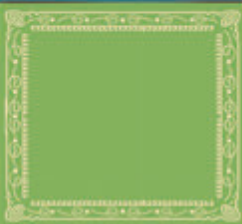

30

Pilnoční polibek

Když se ohlédnu za nejlepšími okamžiky uplynulého roku, řada z nich má něco společného s mými čtenáři. Děkuju za vaše zprávy, posty na sítích, dopisy, společné fotky, setkání na akcích i náhodně na ulici.

Šťastný nový rok!

30. PROSINCE

DOODLE DUMP

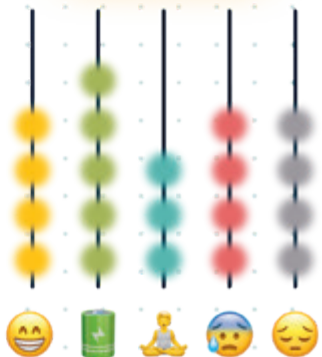
DNEŠNÍ VIBE:

Daylight
Taylor Swift

I don't wanna think
of anything else now
that I thought of you
(Things will never
be the same)

MOOD:

DENNÍ RUTINA:

- OZVAT SE ADDIE.
- JÍT SPÁT PŘED DESÁTOU
- VYPÍT 3 LITRY VODY
- DĚLAT NĚCO KREATIVNÍHO
- PODCAST/AUDIOKNIHA
- SELF CARE
- 10 000 KROKŮ

TRACKER:

SPÁNEK: 21:50

CVIČENÍ: KARDIO

PRODUKTIVITA:

SCREEN TIME:

Addie

Dělali jsme to!

Scott

Dělali jste co? 😏

Addie

Addie

Malovali na baňky obličejů lidí, které nesnášíme, a nechali je zmasakrovat Sušenkou 🤩

Scott

Vážně? 😏

Addie

Neeee! 🤩 Dělali jsme TO

Addie

A bylo to miliardkrát lepší, než jsem čekala

Scott

Je pravda, že jsem nenasadil laťku moc vysoko, ale připomínat mi to nemusíš 😏

Addie

Tak jsem to nemyslela!

Addie

Nechtěla jsem tím naznačit, že s tebou to bylo horší 🤩

Scott

Akorát že bylo 😏

Scott

Každopádně brzdi, protože já tady žiju jako mnich a dost ti závidím, tak neprovokuj s tím, jak jsi napřed 😏

Addie

A s kým to mám jako probírat?

Scott

Já nevím, zkus nějakou kámošku

Addie

Nemám žádné kámošky! 😭

Addie

Jsi jediný, s kým můžu mluvit

Addie

Kéž bys tu byl 🙏

Addie

Řekni, že tě ta nová škola vůbec nebaví a vrátíš se zpátky 😊

Scott

Addie

Addie

Určitě sis našel hromadu kámošů a brzy na mě zapomeš 😞

Scott

Tak určitě! 😊

Scott

Kluci, co nosí excelovské ponožky, tu jsou obecně dost populární 😎

Addie

Tenhle dárek se mi povedl 😊

Addie

Až tě v nich uvidí Cas, tak se ti konečně vyzná, když ty pořád nejsi schopný sebrat odvahu! 😊

Scott

Nech si toho, jo? Kdybys omylem nezakopla o Jaxona, tak jsi na poli romantiky stále stejný zoufalec jako já 🤔

Addie

Ale zakopla jsem o něj, takže teď můžu poučovat 🤔

Scott

Jsi s tím otravná, ale stejně mi chybíš ❤️

Addie

Ty mně taky 🥰

Addie

Namaluju na baňku tvůj obličej a pověším ji někam, kde na ni Sušenka nedosáhne 🤔

Scott

Tomu říkám láska 🤔

Scott

Jen taková malá poznámka na okraj: víš, že Vánoce už byly, že?

Scott

Stromek bys měla spíš pomalu odstrojovat, ne na něj přidávat další ozdoby 🤔

Addie

Vánoce skončí, až JÁ řeknu 🤔

Addie

Vlastně přemýšlím o tom, že si je protáhnu do těch příštích 🤔

Addie

Letos se mi stromeček fakt povedl, byla by škoda to veledílo ničit 🤔

Scott

Sušenka by určitě měla radost, že si má celý rok s čím hrát 🤔

Addie

No jo, babi asi nebude pro, abychom měly ten plot v obýváku natrvalo 🤔

Scott

Poříd' té kočce nějaké hračky, třeba si pak přestane všimnout dekorací 🤔

Addie

Vyrobila jsem jí hyenu na stužce, a stejně radši rozbíjí baňky! 🤔

Scott

Hyenu? 🤔

Addie

Jak jsi mi dal tu funko Harley a jejího mazlíčka, tak jsem se rozdělila se Sušenkou

Addie

Párkrát do ní šťouchla packou, než ji omrzela 🙄

Scott

Tak si pořídte další kočku, ať má kamarádku

Addie

Ses asi zbláznil, ne? 🙄

Addie

Dvě kočky = gang, který snáz naplánuje a zrealizuje mou smrt 🦋

Scott

Addie

Už musím končit, zrovna přišel Jaxon a jdeme domlouvát silvestra

Scott

Co plánujete?

Addie

Asi čtení a přejídání se? Nic tak vzrušujícího jako ty a tvoji noví kamarádi

Addie

Jdete někam ven?

Scott

Ještě jsem se nerozhodl

Addie

OMG! Chceš snad říct, že máš víc než jednu možnost jak trávit silvestra? 🤔 To se u nás v zapadákově nikdy nemůže stát 😭

Addie

Hod' si mincí 🌐

Addie

Jo a promiň za ten oversharing, nějak mi nedošlo, že to bude divné 🤔

Scott

To je v pohodě, jsem rád, že jsi šťastná

Addie

Dal bych teď cokoli za to, abych byl zpátky v Chester's Hill, válel se s Addie u Netflixu a zadělával si na cukrovku z jejích vánočních pitíček. Nebo aby ona byla tady. Kdybych jí přiznal, jak osamělý ve skutečnosti jsem, zřejmě by našla způsob, jak se sem dostat. Nechci jí ale přidělovat starosti a ukrajovat z toho mála času, který jí ještě zbývá s Jaxonem. Život jsem jí už tak dost zkomplikoval, teď je řada na ní. Ona musí být šťastná a já tomu nebudu stát v cestě.

„Mám si vzít ty červené, nebo je to na takovou akci moc odvážná barva?“ Máma stála ve dveřích, v náručí měla hromadu šatů a postupně mi začala všechny ukazovat.

„Co já vím!“ povzdychl jsem si. Nejenže nemám žádné kámoše, vrchol mé sociální interakce je módní chvílka s mojí mámou. Zabijte mě, nebo to za vás udělá ta lítost, kterou sám nad sebou cítím. „Proč se nezeptáš táty? Je to přece jeho firemní večírek.“

„Táta nemá žádný vkus.“

Nadechl jsem se, že něco řeknu, ale stačilo, abych se podíval na tričko a tepláky, které jsem měl na sobě. A kdyby jí to náhodou nedošlo, hodil jsem pohledem po otevřené skříni, kde byla hromada dalších triček a tepláků. No co, stejně jsem většinu času ve fitku, to ani nemá smysl se převlékat.

„Já myslela, že pro to gayové mají cit!“

Miluju svoji mámu, ale co z ní občas vypadne, to mi hlava fakt nebere. Je pravda, že až dosud nevytáhla paty s Chester's Hill a já jsem první

gay, kterého potkala i mimo televizi. Dosud byl jejím jediným zdrojem informací o queer lidech *RuPaul's Drag Race* a *Queer tým*. Na druhou stranu mi k Vánocům dala knížku *100 důvodů, proč milovat Ryana Goslinga*, za což nasbírala plusové body na rok dopředu.

„To, že jsem na kluky, ze mě nedělá Yves Saint-Laurent.“ Baví mě spíš sport a nestydím se za to. Nebo možná trochu jo, protože když mě postavíte vedle Case, který vypadá, jako by vypadl z obálky *Vougue*, cítím se trochu jako buran. Ale představa, že se nasoukám do obleku nebo vestičky, je rozhodně mnohem horší.

„Už jen to, že víš, kdo je Saint-Laurent, z tebe dělá většího experta na módu, než je tvůj otec,“ prohlásila. „Takže které?“

„Červené jsou super,“ rozhodl jsem čistě podle aktuální nálady, a taky protože si je očividně chtěla sama vzít, jen potřebovala ujištění.

„Nechceš přece jen jít zítra s námi?“ Do starostlivého tónu přepnula během milisekundy a pod jejím maminkovským pohledem jsem měl chuť schoulit se do klubíčka a svěřit se jí, že mě nikdo nemá rád. Ale ovládl jsem se.

„Mám už domluvené něco s kámošema ze školy,“ zalhal jsem. Nová škola byla super v tom, že na rozdíl od Chester's Hill bylo zcela normální, že jsem gay, a jednali se mnou jako s kýmkoli jiným. Nikdo mě nepomlouval, ale taky jsem byl všem úplně jedno. Představoval jsem si, jak si hned najdu nějakou partu a konečně budu někam patřit, ale když přestoupíte uprostřed školního roku, jste zkrátka navíc. Všichni jsou naskupinkovaní, rozesazení ve třídách, sportovní týmy jsou obsazené, v jídelně panuje přísný zasedací pořádek a místo je už jen u stolu pro lůžry tam vzadu vedle odpadků. Jediný, kdo se se mnou začal bavit, byl Cas, a to jen kvůli doučování. Asi si po novém roce zapíšu nějaký kroužek, abych k interakci se mnou donutil víc lidí. Ve svém zoufalství jsem klesl tak hluboko, že je mi dokonce jedno, jestli to budou šachy nebo keramika.

„S Caspianem?“ vyzvídala máma.

Kéž by, pomyslel jsem si a vágně jí to odkývnul, abych nemusel zase kecat. S Casem jsem nemluvil od té doby, co se mnou jel za Addie. A to jsem si myslel, že to mezi námi někam směřuje. Dokonce jsem začal bláhově doufat, že do konce roku toho ukrutně krásného kluka políbím, a doženu tak výzvu, kterou jsme si dali s Addie. Vypadá to ale, že si o tom můžu nechat leda tak zdát (což jsem poměrně často dělal).

Mámě moje odpověď stačila a brzy zmizela v ložnici, aby si znovu vyzkoušela všech padesát šatů, mezi kterými se rozhodovala (navzdory tomu, že jsme se shodli na těch červených). A já vylovil zpod postele tašku s věcmi do tělocvičny. Když už mám být trapný, tak ať u toho aspoň dobře vypadám. Navíc je to jediné místo, kde můžu vypnout hlavu a aspoň na chvíli se přestat litovat.

Měl jsem sice namířeno do fitka, ale do cesty se mi připletlo knihkupectví, ve kterém jsem se záhy ocitl. Zřejmě proto, že jsem myslel na Addie, abych se vyhnul myšlenkám na Case.

Tři patra plná knih a jedno z nich celé věnované young adult a romance – kdyby tady teď byla, zblázní se radostí a odejdeme odsud nejdřív za tři dny (s malými přestávkami na kafe a čurání). Jí bych na zakoupené knížky musel přistavit kamion, mně by stačila taška přes rameno. Komiksy jsou totiž mnohem skladnější a taky nejsem žádný velký knihomol. Vždycky jsem četl hlavně kvůli Addie, která by mě jinak diskvalifikovala jako svého nejlepšího kámoše a poslala někam na převýchovu. Pousmál jsem se nad představou sebe, jak mě ve svěřací kazajce nutí číst všechny její oblíbené knížky, a zamířil k příslušnému regálu, že si něco vyberu, když už tu jsem.

„Scotte?“ ozval se zleva známý hlas. Instinktivně jsem se za ním otočil, přitahován magnetickou silou, které se nedalo vzdorovat. Cas se zrovna zvedal z nedalekého křesla, právě čtenou knížku si vložil pod paži a mířil ke mně. Vypadal, jako by si odskočil z MET gala, a kdybych nevěděl, že takhle šik je každý den, působil by skoro nepatřičně. Místo toho mi ale připadal neskutečně sexy a odhalený hrudník, který mu prosvítal skrze průhledné panely všíté v košili, okamžitě způsobil, že se mi nahrula krev do tváří (a dalších míst).

Cítil jsem se jako nezkušený školáček, který zrovna potkal sexy víláka, o kterých Addie tak ráda čte. Docela to i sedělo, protože nezkušený jsem rozhodně byl, ačkoli kluka už jsem jednou políbil. Bryan ale není vyouťovaný, tak jsem si to nechal pro sebe. Stejně jako zjištění, že s ním mi ta

pusa poprvé v životě připadala opravdu vzrušující a tak nějak správná. Místo toho, abych si v tu chvíli přiznal, že zřejmě nejsem tak docela hetero, pohřbil jsem ty pocity hluboko uvnitř a nechal je později vytrysknout v ten nejnevhodnější okamžik.

„Ahoj,“ pozdravil jsem Case přiškrčeným a nervózně pisklavým hlasem. Rychle jsem si odkašlal a zopakoval to svým „normálním“ tónem. Ale jak jsem se hodně snažil, aby byl normální, tak ani trochu normální nebyl.

„Přišel jsi místo činek zvedat knížky?“ pokusil se Cas o vtip, ale záhy mírně zpanikařil a dodal: „Ne, že by to znamenalo... Vlastně jsem chtěl říct...“ koktal.

„Ano, svaly neumenšují něčí schopnost číst,“ rýpnul jsem si se škádlivým úsměvem na rtech a Cas mi ho oplatil. Na tenhle typ předsudků jsem zvyklý. Kolikrát už mě někdo považoval za namakaného negramotu a kolikrát jsem si pak užil to překvapení v jeho tváři, když jsem se vytasil se svým dokonalým průměrem a slohovkami, které učitelé pyšně předčítali před celou třídou. Jen těžce jsem nesl, jak pozadu jsem v nové škole s matikou. Na druhou stranu nás právě matematika dala s Casem dohromady, takže jsem odhodlaný nechápat derivace až do konce školního roku, pokud mě kvůli tomu bude dál doučovat.

„Promiň, nechtěl jsem na tebe takhle vybafnout,“ omlouval se Cas po chvilce mlčení, které mezi námi trapně bobtnalo.

„Ne, to je v pohodě,“ vyhrknul jsem přehnaně důrazně.

„Já jen, že ses po tom road tripu už neozval,“ řekl s náznakem ostychu v hlase.

„Ty ses taky neozval.“

Cas přešlápl z nohy na nohu a zamyšleně se poškrábal na hlavě.

„No jo,“ uznal, když mu došlo, že mám pravdu.

Začali jsme se smát ve stejnou chvíli. Kdybych nás teď sledoval v kině, schovám hlavu do mikiny a zacpu si uši, protože bych se nemohl dívat na to, jak jsme nemožní. I přesto jsem ale nechtěl, aby tenhle rozpačitý rozhovor skončil.

„Jak se má Addie?“ zeptal se.

„Dala se dohromady s Jaxonem.“

„Takže dobře, dokud neodjede?“

„Budeme si muset po novém roce napláňovat další road trip, abychom ji utěšili,“ nadhodil jsem jen tak mimochodem, ale ve skutečnosti jsem

se zatajeným dechem čekal, jestli můj nápad shodí ze stolu, nebo bude souhlasit. Měl jsem pocit, že na tomhle okamžiku stojí celý můj zatím ryze teoretický milostný život.

„Povolím ti ale jenom jedno přehrání deep shit playlistu a dvě extra písničky od Hoziera, jinak jedu autobusem.“

V tu chvíli jsem se na něj už zubil s takovou vervou, až bylo s podivem, že si pro mě za ten maniakální škleb nepřijeli z nějakého sanatoria. Pokud budu moct strávit hodiny o samotě s Casem v autě, budu u toho klidně poslouchat Britney Spears proloženou klášterními chorály.

„Tři písničky od Hoziera,“ smlouval jsem. „Nechám ti za to všechny červené Skittles.“ Které mu vyberu ze sáčku, než vyjedeme, abychom se vyhnuli další Skittles katastrofě, po které budu v autě nacházet ztracené bonbony ještě po dobu několika let.

„Dostal jsem od ségry k Vánocům asi tři kila, mám zásoby.“

„Nejlepší dárek?“

„Jo,“ přiznal. „Co vyhrálo Vánoce tobě?“

„Excelovské ponožky od Addie.“

„Ta holka má vkus!“

Cas je asi jediný, kdo to dokáže náležitě ocenit. Jeho tabulky jsou totiž mistrovské dílo. Občas si je otevírám jenom tak pro radost (což samozřejmě nikdy nikomu nepřiznám nahlas).

Chvíli jsme po sobě mlčky pokukovali a já začal být zase neskutečně nervózní. Cas byl tak zatraceně krásný, že jsem při pohledu na něj nedokázal udržet cool výraz a neustále uhýbal očima od jeho symetrického obličeje a hlubokých očí.

„Tak asi hezkého silvestra a...“

„Co děláš zítra?“

Vyhrknuli jsme to přes sebe a já už se snad ani nemohl červenat víc. Jakýkoli stud se na mojí bledé kůži projevil skoro jako divadelní líčení, které nepřehlédnete ani z poslední řady na balkoně. Bylo to prokletí!

„U Ria je zítra silvestrovská party, tak mě napadlo, jestli nechceš jít,“ pokračoval Cas, „... se mnou,“ dodal opatrně a ve mně v tu chvíli vybuchlo tisíc ohňostrojů. Hodně urputně jsem se snažil vypadat v pohodě, a ne jako někdo, kdo zrovna vyhrál v loterii.

„No jasně,“ řekl jsem a trocha nadšení se mi do hlasu přece jen promítla. Jestli jsem vypadal příliš dychtivě, tak to Casovi očividně moc

nevadilo, protože v příštím okamžiku sáhnul po mé paži a fixou, kterou kdoví odkud vykouzlil, mi na předloktí napsal Riovu adresu. Spolkl jsem poznámku o tom, že mi ji mohl nasdílet přes Google maps, protože takhle se mě aspoň DOTKNUL! A možná právě proto to udělal.

Tu ruku si už nikdy neumyju, slíbil jsem si. Nebo alespoň ne do té chvíle, než se mě dotkne někde jinde.

Tenhle druh myšlenek jsem ale rychle zaplašil, aby mě nevyhodili z knihkupectví za veřejné pohoršování, které se mi začalo rýsovat v kalhotách.

„Tak čau zítra.“ Cas schoval fixu do zadní kapsy kalhot a pomalu couval ke svému křeslu. Jeho výraz byl podobně nadšený jako ten můj, což mi dodalo dostatek sebevědomí na to, abych na něj s rozloučením ještě laškovně mrknul. Když se Casovi nahrnula barva do tváří a v rozpacích se kousnul do spodního rtu, cítil jsem se jako mistr světa. A ten Scott, co se na tohle dívá v kině, konečně vytáhl hlavu zpod mikiny a uznale přikývl.

Moje hvězdná chvílka ovšem pohasla v okamžiku, kdy jsem si cestou z fitka vzpomněl, že jsem se nezeptal, kdy tam mám být. Máma na mě navíc později nastoupila s tím, jestli na té party bude dozor.

Původně jsem si chtěl hrát na pana tajemného a odolat pokušení psát si s Casem celou noc (když teď vím, že mě záměrně neignoruje), ale nakonec jsem přece jen sáhnul po mobilu. Neměl jsem totiž nejmenší tušení, kdo to ten Rio je, a nebylo koho jiného se zeptat.

Scott

Dáme zítra někde sraz, nebo se potkáme na místě?

Scott

A v kolik?

Scott

Mám něco vzít?

Scott

Jo a máma chce vědět, jestli tam budou Ríovi rodiče

U mé poslední zprávy se objevilo *zobrazeno*, ale nenásledovaly tři tečky napovídající, že mi Cas odepisuje. Prstem jsem zabránil mobilu, aby zhasnul, a dál hypnotizoval náš chat. Kdyby to už nečetl, okamžitě bych ty zprávy smazal a formuloval trochu víc vychillovaně. A taky bych začal s ahoj a přidal nějakou trefnou poznámku o... no tak asi nepřidal, protože mě stejně nic nenapadá!

Panebože, proč jsem tak nemožný?!

Svalil jsem se na postel a mobil odhodil někam směrem k polštáři, aby mi nepřipomínal, že pokud jde o balení kluků, na jeden můj světlý moment připadá pět trapasů. Jasně, že o tom až příliš přemýšlím, a kdybych tomu dal volnější průběh, bude to víc v pohodě, ale já teď tak nějak nedokážu myslet na nic jiného. Konečně vím, kým jsem, po zatraceně dlouhé době se cítím ve své kůži a chci kluka.

Znovu jsem zašmátral po mobilu, že se rozptýlím na Instáči lajkováním Emmetových bříšáků nebo si popáté projedu nově objevený profil sexy fotbalisty Chrise Cartera, když mi konečně cinkla notifikace na zprávu od Case.

Caspian

Promiň, zrovna jsme večeřeli a táta mě načapal a zabavil mi telefon, než jsem stačil odepsat

Caspian

Fakt jsem ti nedal *zobrazeno* 🙏

Scott

Jako vůbec jsem asi deset minut nekoukal do mobilu a nepropadal zoufalství 🤔

Caspian

Jako vůbec jsem posledních pár dní obsesivně nekontroloval DM, jestli ses po tom výletě náhodou neozval 😬

Scott

Jsmo nemožní, nebo se mi to jen zdá? 🤔🙄

Caspian

Jestli tě to neodradí od toho, abys se mnou zítřka šel na to rande, tak klidně přiznám, že pokud jde o tebe, jo, jsem trochu nemožný 🤪

Scott

Rande? 🤪

Scott

Já myslel, že se jen záměrně budeme vyskytovat na stejné party 🤪

Caspian

Záměrná blízkost = rande 🤪

Caspian

Nebo z toho chceš vycouvat a koukat sám doma na Netflix? 🤪

Scott

Proč myslíš, že bych byl sám?

Caspian

Protože než se naši usadili, taky jsem párkrát změnil školu a vím, jak je to na nic 🤪

Scott

Asi bych ti teda měl poděkovat za to, žeš mě zachránil před úplnou izolací, i když jen kvůli matice 🙏

Caspian

Na to doučování jsem se dost dychtivě vnutil a neptej se proč, nebo se zase začneš červenat 🤪

Scott

🤪🤪

Caspian

Abych ale odpověděl na tvoje původní otázku, tak neber nic, Rio je místní šlechta a bude mít víc jídla a pití, než dokáže spořádat celé město tak odhadem za rok

Caspian

Rodiče tam prý budou, pošlu ti na ně číslo, ale moc to nehrotí, takže jestli chceš pít, asi se tam k něčemu dostaneš

Scott

A ten sraz?

Caspian

Mám se ti dvořit a vyzvednout tě s kyticí v ruce, nebo se potkáme v deset tam? 🤔

Scott

Asi to zvládnu bez těch kytek 😬😬

Caspian

Tak čau zítra ❤️

Scott

31. PROSINCE

DOODLE DUMP

DNEŠNÍ VIBE:

Like Real People Do
Hozier

Honey just put
your sweet lips
on my lips
We should just kiss
like real people do

MOOD:

DENNÍ RUTINA:

- OZVAT SE ADDIE
- JÍT SPÁT PŘED DESÁTOU
- VYPÍT 3 LITRY VODY
- DĚLAT NĚCO KREATIVNÍHO
- PODCAST/AUDIOKNIHA
- SELF CARE
- 10 000 KROKŮ

TRACKER:

SPÁNEK: ???

CVIČENÍ: VRŠEK + BŘICHO

PRODUKTIVITA:

SCREEN TIME:

Může být člověk v jednu chvíli v absolutní euforii a zároveň chtít umřít?

Kdybych Casovi včera nenapsal, bral bych ten dnešek jako něco nevyhroceného ve stylu „dva kámoši jdou jen tak nezávazně na akci, kde bude spousta dalších lidí a nebudou tam na sebe nonstop nalepení (i když jsem v to tajně doufal)“. Ale teď, když vím, že je to rande?! OMG! RIP ME. I DIED DEAD! Tohle je velká věc, protože jsem nikdy na žádném nebyl. Chodil jsem sice chvílku s Addie, ale všechna naše rande byla vlastně stejná, jako když jsme byli jen kámoši, akorát jsme se navíc líbali... což mě stejně moc nebralo.

Mimo to? Nic.

Takže? PANIKA!

Takhle vystresovaný jsem nebyl od té doby, co jsem si před stěhováním zkusil poprvé a naposledy zapodvádět ve škole.

Stál jsem před otevřenou skříní obsahující dvacet v podstatě identických triček a jednu košili do divadla a přemýšlel, co si proboha vezmu na sebe. Aspoň že jsem ze dna šuplíku vylovil své jediné džíny, které mi sice byly trochu těsné, ale zase jsem v nich měl o to hezčí zadek. K nim jsem si nakonec oblékl tričko bez rukávů s logem kapely, kterou jsem sice nikdy neslyšel, ale líbilo se mi a vypadal jsem díky němu víc rock-star a míň gym-star. Udělal jsem si selfie v zrcadle a poslal ho Addie na schválení.

Addie

Hoooooot 🍑🔥

Addie

Podle mě bys měl nosit trička bez rukávů pořád, když tak poctivě makáš 🤪🍑

Addie

A ty džíny si roztrhni na stehně a na koleni, ať jsi víc drsňák 🤪

Scott

Není to už moc? 😊

Scott

Chci vypadat sexy, ale zase jsem zvyklý na sportovní styl a v tomhle se cítím trochu nesyj 😊

Addie

Opovaž se vzít si na tu party tepláky! 🧥

Scott

Neměl bych ale být sám sebou? Neříká se to tak ve všech těch knížkách, co čteš? 😊

Addie

Jo, ale ne všechno, co se píše v knížkách, je pravda 🤔

Addie

Nebo jsi snad někde potkal hot týpka, co ovládá stíny, a když se mě dotkne, začne se blýskat? 🔥⚡

Scott

Ne a jsem za to asi rád 😊😊

Addie

Tak vidíš!

Addie

Čili jo, buď sám sebou, ale ne v teplákách!

Addie

Jdeš na RANDE!!!

Addie

Věř mi, s tím já mám už zkušenosti 😊

Scott

Předstírané randění se nepočítá! A doopravdy chodíš s Jaxonem sotva pár dnů, to z tebe experta nedělá

Addie

Jakkoli dlouhé randění je víc než žádné randění 😊

Addie

Každopádně spíš než oblečením bych se zabývala tím, co tam budeš dělat 😊

Addie

Od kdy ty jsi vlastně party typ, pane V-devět-pohádka-před-spaním-a-v-deset-večerka? 😊

Scott

Ani mi to nepřipomínej! 😞

Scott

Ale co jsem měl jako dělat? Snažím se ho sbalit, ne upozorňovat na to, že ve skutečnosti jsem tak trochu důchodce 🤪

Addie

Jak je možné, že už to dávno neví?
Vždyť jste spolu strávili hodiny v autě 🤔

Addie

To jste jako celou cestu mlčeli?

Scott

My jsme se vlastně celou dobu ne bavili o ničem podstatném 🤔

Scott

Řešili jsme školu a můj vytříbený
hudební vkus a tebe 🤪

Addie

Mě?! 😞

Scott

Jj, užili jsme si spoustu hodin zábavy nad všemi tvými
trapasy, na které jsem si byl schopný vzpomenout 🤪

Addie

Řekl jsi mu i o incidentu s koněm?

Scott

Myslíš toho poníka, kvůli kterému jsi tak vyváděla?

Addie

Byl to fakt velký poník!

Scott

🤪🤪🤪

Addie

Zabiju tě!

Scott

Aspoň nebudu muset na tu party 🤪

Addie

I Popelka musela jít okouzlit prince na bál 🤪
Tak myslí na Caspiana a neřnukej 🤪

Addie

A ta mimochodem taky nešla za děvečku, co přebírá hrách, ale byla princezna! 🧙‍♂️

Scott

Jo, jo, pochopil jsem tvůj point a ty tepláky si nevezmu 🤔

Addie

Dopadne to dobře, neboj ❤️

Addie

Dej si desetiminutovou meditaci s vizualizací úspěchu a bude to v pohodě

Scott

Na meditaci kašlu, udělal jsem si tabulku

Addie

Tabulku na co? 🤔

Scott

S možnými scénáři dnešního večera

Scott

Mám je rozdělené na ty pravděpodobnější a míň pravděpodobné a u každého sloupce mám množinu proměnných, které by mi to mohly celé pokazit 🤔

Addie

Děláš si ze mě srandu, že jo?

Scott

Jasně, že si dělám srandu

Scott

Možná 🤔

Stál jsem před Riovým domem plným lidí, uši mi zaléhaly pod náporém hlasité hudby, která byla slyšet snad až na Mezinárodní vesmírné stanici, a přemýšlel jsem o tom, co tady proboha dělám. Měl jsem si tu tabulku přece jen udělat, možná bych pak byl klidnější.

Už poněkolkáté jsem si otevřel Casův Instagram, abych si proscrollováním pár jeho selfíčků připomněl, jak moc toho kluka chci, a s novým odhodláním vykročil k hlavním dveřím. Když budu mít štěstí, třeba si tu najdu i nějaké kámoše. Tak to přece chodí, ne? Lidi si zahrají beer pong na party a jsou pak besties navěky věků. Otázkou je, jestli chci kámošit

s někým, kdo hraje beer pong... Prosím, hlavně ať Cas není mistr světa v beer pongu!

Jakmile jsem se na chodbě zbavil bundy a prošel až do obýváku, ocitl jsem se ve změti těl a nevěděl, kam dál. Case jsem nikde neviděl, kromě pár letmých pohledů si mě nikdo moc nevšímal, neměl jsem nejmenší tušení, co teď se sebou. Mám se uklidit někam ke zdi a čekat, až si mě najde? Jenomže to bych pak vypadal jako blbeček, co se krčí v koutě a s nikým se nebaví. Co takhle najít nějaký hlouček a zkusit se do něj nenápadně přidat? Dvakrát se naoko zasměju a budu vypadat, jako bych tam stál celou dobu. Nebo najdu jiného osamělého lůzra, který bude rád, že na něj mluvím. Ani si nemusím lámat hlavu s tématy k hovoru, i kdybych mu začal vyjmenovávat americké prezidenty, stejně mě přes ten randál neuslyší.

Zrovna když jsem se začal poohlížet po nějakém samotáři, můj pohled se střetl s tím Casovým. Stál pár metrů ode mě a s pootevřenou pusou si mě prohlížel od hlavy až k patě. Jestli jsem se doteď cítil ve svém dnešním outfitu nesvůj, tak v tenhle moment dosáhlo mé nepohodlí nových výšin. Tedy až do chvíle, než jsem pod vrstvou překvapení v Casově výrazu rozeznal i špetku elektrizujícího chtíče. Odolal jsem pokušení založit si ruce na hrudníku a stáhnout se do sebe a místo toho jsem si je strčil do zadních kapes, aby se mi napnuly svaly na pažích. V tu chvíli jsem zjistil, jak ve skutečnosti vypadá knižní klišé o „očích ztmavlých touhou“.

„Čau,“ zakřičel Cas, když ke mně přistoupil blíž, a já se na něj široce usmál. Musel se nahnout skoro až k mému uchu, abych ho slyšel, takže mě okamžitě obklopila jeho vůně. Z repráků zrovna rapoval Eminem a moje srdce bilo tak hlasitě, že to bylo slyšet snad i přes ty přepálené basy.

Cas naznačil hlavou, ať ho následuju, a když jsem se mu dvakrát ztratil kvůli lidem, co se mi pletli do cesty, chytil mě za ruku a táhl za sebou do kuchyně.

„Dáš si pivo?“ zeptal se mě, když jsme se dostali až k lednici. Ještě pořád mě držel, na což jsem se soustředil tak moc, že musel svou otázku zopakovat ještě jednou. „Pivo?“

„Spíš colu,“ odpověděl jsem. Jasně, mohl jsem si vzít to pivo a pak celý večer předstírat, že ho piju, ale měl jsem žízeň, a tak jsem se rozhodl nechat vyhrát svého vnitřního důchodce. Kdybych si dal alkohol, tak budu chvilku trapný a pak se mi začne chtít spát. Nebo udělám nějakou blbost. Když jsem se opil naposledy, dal jsem psu Addie a začal s ní chodit.

Cas se na mě usmál a z lednice vytáhl dvě plechovky.

„Kvůli mně ale nemusíš,“ začal jsem, když jsem si všiml, že má taky colu.

„Já vlastně moc nepiju,“ přiznal se. „A jsem rád, že to kvůli tobě nemusím předstírat.“

To já taky, pomyslel jsem si a oplatil mu nesmělý úsměv. Chtěl jsem se ho pustit a vzít si své pití, ale on jen zesílil stisk a vedl mě zpátky do obýváku.

„Hej, brácho!“ zastavil nás asi tak pět metrů vysoký kluk, ve kterém jsem poznal kapitána školního basketbalového týmu. Sedával s Casem na obědě, tak jsem si ho během nenápadného šmírování jejich stolu stačil zapamatovat.

Když mu pohled sklouzl k našim spojeným dlaním, instinktivně jsem sebou cuknul a vymanil se z Casova sevření. Okamžitě jsem si za to v duchu vynadal, ale byl to reflex, který ve mně vypěstovali homofobové v Chester's Hill, a zatím se mi ho nepodařilo setřást.

„To je on?“ zeptal se dlouhán. „Ten kluk, co ho...“

„Co ho doučuju,“ doplnil ho zbrkle Cas, ale i tak bylo jasné, že měl jeho kamarád na jazyku něco úplně jiného. V hlavě se mi okamžitě rozsvítilo slovo *miluješ*, ale krotil jsem své nadšení, protože to stejně dobře mohlo být *co ho hodláš ještě před půlnocí zabít a zakopat na zadním dvorku pod růžemi*.

„Bradley,“ představil se mi s pokynutím hlavy, než se zase podíval na Case a k jeho zděšení se vrátil ke své původní otázce: „Měl jsem na mysli ten kluk, co ho...“ odkašlal si a po uměle natahované pauze s šibalským úsměvem dodal: „Co ho vypekl ten mýval.“

Teď jsem byl se zděšeným výrazem na radě já. JAK TO MOHL NĚKOMU ŘÍCT! No dobře, já jsem to Addie taky popsal do nejmenších detailů, ale stejně.

„Jaký mýval?“ přidal se do naší party další obr, zřejmě ze stejného týmu jako Bradley.

„Ukradl mu na odpočívadle klíče od auta, a když se ho ti dva pak snažili ulovit...“ začal vyprávět, ale Cas ho umlčel dobře mířenou ranou na solar. Nebyla to velká pecka a vazoun Bradley ji podle mě sotva cítil, ale stejně kvůli Casovi přehrával tak, až vypadal, jako by ho sejmul Hulk. Já jsem zatím při vzpomínce na incident s mývalem opět zrudnul a byl jsem rád, že si mě momentálně nikdo nevšímá. Během honičky jsme totiž

s Casem oba skončili na zemi, když jsem prudce zastavil poté, co se ten malý hajzlík konečně vykašlal na svůj úlovek a šel si najít něco lepšího. Když jsme pak oba sáhli po klíčích, ocitly se naše obličejové nebezpečně blízko sebe.

Stoprocentně bychom se v tu chvíli políbili, kdyby se nevrátil ten čtyřnohý šmejd a nevylekal nás. V tlamě držel kus něčeho, co vypadalo jako lidská ruka, ačkoli to zřejmě byla jen gumová rukavice. Zmizel s tím ale záhy v křoví, takže se to už nikdy nedozvíme jistě.

„No nic, musím jít ještě sbalit nějakou holku, kterou o půlnoci políbím,“ řekl Bradley, jakmile skončil svoje „au, to bolí“ divadýlko. „Koho budeš líbat ty?“ zeptal se Case a plácl ho po zádech. Ten na rozdíl od Bradleyho bolest po útoku Hulka předstírat nemusel, jeho kámoš měl pracku o velikosti mé hlavy a i drobné štouchnutí od něj pravděpodobně bolelo jako kráva. Na Casovu odpověď ani nečekal, vzal svého zmateného spoluhráče (stále se vyptávajícího na mývala) kolem ramen a ztratil se s ním v davu.

„To byl můj nejlepší kámoš.“ Cas se na mě podíval s omluvou vepsanou ve tváři a mnul si při tom lopatku po Bradleyho ráně. „Důraz na slovo BYL. Slíbil, že to s tím mývalem nikomu nevykecá,“ vysvětloval.

„Já jsem to taky řekl Addie, takže ten můj mývalí trapas už dávno není tajemstvím,“ ujistil jsem ho. „Navíc koho to zajímá? Stejně jsem tu všem jedno.“ Nedokázal jsem úplně zamaskovat osten lítosti, který se zabodl do konce té věty, a než stačil Cas zareagovat, zamluvil jsem to nabídkou k tanci. Ne že by se mi chtělo cukat končetinami do rytmu už asi padesátého rapera, kterého tu pouštěli, ale bylo to to první, co mě napadlo.

Cas se několikrát podíval střídavě na mě a na masu lidí, kteří do sebe naráželi uprostřed obývacího, a já se za svůj debilní návrh začal v duchu pořádně proklínat. Doufal jsem, že zdvořile odmítne, protože sice zřejmě netancuju jako úplně debil, ale obávám se, že na téhle party se ani pořádně tancovat nedá. Navíc se rozhodně nechci dotýkat nikoho jiného než jeho a na improvizovaném parketu to momentálně vypadalo jako hodně divoká chemická reakce s hromadou do sebe narážejících atomů.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ řekl nakonec Cas. „Mě tyhle party vůbec neberou. Nesnáším ten chaos a hluk a chlast.“

Nevěřičně jsem na něj civěl a nechal v sobě narůstat absurditu toho, že jsme kvůli tomu druhému oba na místě, na kterém nechceme být.

Vyprsknul jsem smíchy tak prudce, až Cas leknutím trochu nadskočil. „Já taky!“ vysoukal jsem ze sebe mezi pokusy se nadechnout, zatímco jeho výraz přešel z vyděšeného na nechápavý.

„Cože?“

„Říkám, že já taky.“ Pokusil jsem se o lepší artikulaci. Sice marně, ale Cas to zřejmě nějak odhadl, protože se záhy přidal se svou salvou smíchu. „Proč...“ začal jsem, když už to vypadalo, že jsem s tím záchvatem skončil, ale pohled na stále se směřícího Case mě donutil se zase přidat. „Proč jsi mě sem teda zval?“ podařilo se mi zeptat po několika dalších sekundách.

„Já nevím, vypadal jsi prostě jako ten typ.“ Cas rozmáchlým gestem obsáhl celou moji osobu a pokrčil rameny. „Chtěl jsem na tebe udělat dojem a nevím, jak by ses tvářil na silvestr, který jsem měl v plánu původně. Nechtěl jsem vypadat jako suchar.“

„Co bys dělal, kdybychom nebyli tady?“

„Asi pařil videohry a koukal u toho na koncerty svých oblíbených kapel.“

Taky bych radši pařil videohry a koukal na koncerty, pokud by to znamenalo, že bychom byli sami.

„Je tady nějaká zašívárna?“ zeptal jsem se a doufal, že ví o místě, kde bude aspoň trochu klid. Sice mi vůbec nevadilo mít kvůli hluku důvod se ke Casovi nahnout pokaždé, když jsem chtěl něco říct, ale zároveň jsem už začínal pomalu chraptět.

Přesunuli jsme se do prvního patra, kde Cas zahrnul do dalšího přeplněného pokoje. Zastavili jsme se tam ale jen na chvíli, aby ukořistil několik nepotřebných dek, které se válely vedle pohovky, a zamířil s nimi ke střešnímu oknu na konci chodby. Když ho otevřel, zaštipal mě ve tvářích mrazivý vzduch z venku, ale všechno bylo lepší než to dusno a řev v domě. A tak jsem přijal Casovu nataženou ruku a nechal se vytáhnout na střechu. Byla jasná zimní noc, ledová, ale bez sněhu, s nebem plným hvězd, které se mi odrážely v očích, když jsem se zakloněnou hlavou koukal na tu nádheru.

Ačkoli už jsem byl nahoře a našel i potřebný balanc, Casovy ruky jsem se stále nepustil, a to ani poté, co se významně podíval na naše propletené prsty.

„Promiň, že jsem se ti předtím vysmeknul.“

„To neřeš,“ snažil se to odbýt Cas.

„Ne, chci, abys věděl, že jsem to udělal tak nějak automaticky. Ještě nejsem zvyklý na to, že můžu.“

„Bylo to na tvé bývalé škole fakt tak drsné? Já myslel, že jsi byl populární sportovec, aspoň Addie říkala, že jsi borec.“

„Populární?“ odfrknul jsem si pobaveně. „Rozhodně ne tak jako ty.“

„Bradley je populární, já se jenom vezu.“

„Předposlední den školy jsem utěšoval nějakou holku, co brečela kvůli tomu, že jsi gay a nebudeš láskou jejího života. Pověděla mi o tobě spooousta věcí a věř mi, jsi populární.“

„Kdo ví, kolik holek brečelo kvůli tobě.“ Casova poznámka, jakkoli z jeho pohledu neškodná, mě zasáhla do bolavého místa v mém svědomí. Když si všiml mého zaraženého výrazu, okamžitě zvážněl, ale na nic se nevyptával. Mlčky jsme si sedli vedle sebe na deku, kterou rozprostřel na střeše, a zabalili se do dalších dvou, které přinesl s sebou. I kdybych tu ale seděl v tričku, mráz tady venku by nepřekonal ten, který jsem cítil ve svém nitru.

„Addie kvůli mně brečela,“ řekl jsem po nekonečně dlouhém tichu. Mohl jsem to nechat být, Cas mi dal prostor to zamluvit, ale já se mu chtěl svěřit. Chtěl jsem se konečně někomu svěřit. Třeba mi řekne, že nejsem takový mizera, za jakého se sám považuju. „Než jsem se přestěhoval, pár měsíců jsme spolu chodili.“

Cas se na mě překvapeně podíval. Nedivil jsem se mu, o Addie jsem celou dobu mluvil jen jako o nejlepší kámošce, nechtěl jsem, aby mě tenhle průšvih pronásledoval do nové školy, když se mi ho podařilo nechat v Chester's Hill.

Možná jsem se teď dopouštěl obrovské chyby. Neznal jsem Case tak dobře, abych si byl jistý jeho mlčenlivostí, ale někde uvnitř jsem cítil, že mu můžu věřit. Navíc už to stejně nešlo vzít zpátky.

„Nejhorší na tom je, že jsem to o sobě v té době už věděl, a přesto jsem do toho šel. Ona si tolik přála mít konečně kluka a já jsem si přál být normální, zapadnout do jediné škatulky, ve které se u nás dala přežít střední.“ Cítil jsem na sobě jeho pohled a bál se mu ho opětovat, a tak jsem dál křečovitě svíral deku, do které jsem byl zabalený, a zarputile zíral na špičky svých bot. „Měl jsem tisíc příležitostí jí to říct a vybral jsem si tu nejhorší ze všech.“ Zase jsem se odmlčel, dokud jsem neucítil Casovu ruku na svém koleni. Lehce mi jej stisknul, a to mi dodalo odvahu pokračovat

dál. „Vyspali jsme se spolu, bylo to pro nás pro oba poprvé a samozřejmě to vůbec neklapalo. A zatímco ona bojovala se zklamáním a namlouvala si, že první sex je vždycky divný, já jsem se jí vyoutoval. Addie marně zadržovala slzy a snažila se mě podpořit, já jsem marně zadržoval slzy a nesnášel se za to, co jsem jí právě provedl. Zvláště když ona v ten moment upřednostnila mě před svou vlastní bolestí.“

„Dáváš si to za vinu, co?“ Neznělo to jako otázka, bylo naprosto jasné, jak se cítím.

„Prosím, hlavně neříkej, že to nebyla moje chyba.“

„To se neboj,“ uchechtl se Cas a mně to kupodivu v tu chvíli vůbec nepřipadalo nepatřičné, naopak to lehce pročistilo tísnivou atmosféru. „Na druhou stranu...“ pokračoval už o něco vážněji. „Když má člověk strach, tak se všechno točí kolem jeho instinktu přežít. Prostě tunelové vidění, nedomyšlíš následky, snažíš se nějak dostat do bezpečí, a když jsi ve stresu příliš dlouho, tak nevyhnutelně vybuchneš.“

„Mohl jsem ale vybuchnout o kousek dřív nebo později,“ povzdychl jsem si.

„Já jsem se jako prvním vyoutoval Bradleymu. Vlastně mě do toho tak trochu natlačil, za což jsem mu dal pěstí do nosu, a on mi pak se zakrváceným obličejem řekl, že je na mě pyšný.“

Jestli mě tahle jeho v porovnání celkem nevinná historka měla nějak uchlácholit, tak selhává na plně čáře. Nechápatě jsem se na něj podíval, abych se ujistil, že si ze mě nestřílí.

„Bylo to poté, co jsem to zkusil na jeho tehdejší přítelkyni, abych všem dokázal, že nejsem gay, jak se už dlouho šušovalo.“

Aha, tak už chápu.

„Jak jste se přes to nakonec přenesli?“

„Stejně jako ty s Addie, jsme kámoši, a to je důležitější.“

„Nemyslím, že to my dva máme za sebou.“

„Jsi si jistý?“ zapochyboval. „Moc dobře tě sice neznám, o Addie ani nemluví, ale když jsem s tebou byl u ní doma, nezdálo se, že nad vámi visí stín minulosti. Byli jste prostě Scott a Addie, byli jste šťastní, že se máte, a bylo vidět, že pro sebe znamená víc než celý svět, možná i celý vesmír.“

„Addie je...“ zajíkl jsem se náhlým návalem emocí, protože ona pro mě vždycky byla a je vším. „Bez ní bych to v Chester's Hill nepřežil,“ dodal jsem nakonec.

Cas se na mě podíval, jako bych právě potvrdil všechno, co říkal. Možná má pravdu, možná je to vážně za námi, jen moje hlava to ještě nedokázala přijmout, pořád žije v obavě, kdy se to zvrtně. Vděčně jsem se na něj usmál, rozhodnutý zkusit to už nadobro hodit za hlavu, když mi dalším povzbuzujícím stiskem připomněl, že se mě dotýká.

Pohledem jsem sklouzl k jeho ruce na mém koleni. „Jak jsi říkal, že mě neznáš, chtěl bys...“ Opatrně jsem ji přikryl vlastní dlaní. „... mě poznat líp?“ Netroufnul jsem si k němu vzhlédnout, a tak jsem dál hypnotizoval spojení mezi námi, cítil, jak má o poznání teplejší ruka zahřívá tu jeho, jak se naše teploty postupně vyrovnávají, až se sejdou přesně uprostřed.

„Asi dělám něco špatně, jestli se musíš ptát,“ usmál se Cas, obrátil dlaň položenou na mém koleni a propletl si se mnou prsty. Teď bych neucuknul, ani kdyby se dívalo celé Chester's Hill. Zadržel jsem dokonce i dech, aby ani sebemenší pohyb neměl šanci přerušit spojení mezi námi, ale nevydržel jsem to moc dlouho.

S hlubokým nádechem, který mi měl doplnit kyslík i odvahu, jsem se na něj nakonec podíval. A přesně v tu chvíli se zevnitř ozvalo hlasité DESET, DEVĚT, OSM...

Deka se mi svezla z ramen a zakousl se do mě chlad mrazivé noci. Otrásl jsem ale z úplně jiných důvodů. SEDM.

Cas si přitáhl naše spojené ruce ke svému tělu a přiměl mě se k němu víc natočit, přiměl mě, abych se k němu přiblížil. ŠEST.

Očima jsem sklouzl k jeho pootevřeným rtům, ze kterých se linuly obálčky páry, a ten pohled byl tak hypnotizující, že jsem od něj nedokázal odtrhnout zrak.

PĚT.

Ucítil jsem, jak mi Cas přejel prsty po tváři až ke koutku úst, která se jako na povel poddala jeho dotyku.

ČTYŘI.

Bříškem palce mi obkreslil konturu spodního rtu, než se jeho ruka přesunula na můj zátylek a pobídla mě, abych se k němu nahnul.

TŘI.

Vzrušením i nervozitou jsem celý zkameněl.

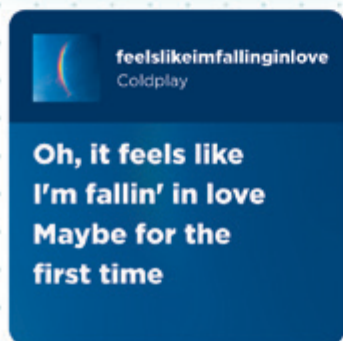
DVA.

Podíval jsem se mu do očí.

JEDNA.

DNEŠNÍ VIBE:

MOOD:

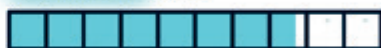

DENNÍ RUTINA:

- OZVAT SE ADDIE
- JÍT SPÁT PŘED DESÁTOU
- VYPÍT 3 LITRY VODY
- DĚLAT NĚCO KREATIVNÍHO
- PODCAST/AUDIOKNIHA
- SELF CARE
- 10 000 KROKŮ

TRACKER:

SPÁNEK: 22:30

CVIČENÍ: BĚH

PRODUKTIVITA:

SCREEN TIME:

Přitiskl jsem své rty na ty jeho, odvážně, drze, bez zaváhání, a Cas mě políbil stejně prudce, takže ten prvotní kontakt byl trochu drsný. Záhy ale naše rty splynuly v jedno, cítil jsem, jak jsou ty jeho měkké, jak mě pobízejí, ať si vezmu víc.

A já poslechl.

Vysvobodil jsem svou ruku, stále ještě uvězněnou mezi našimi těly, vzal obě jeho tváře do dlaní a políbil ho ještě naléhavěji. Chtěl jsem víc, chtěl jsem všechno, byl jsem nenasytý a neskutečně šťastný.

NEJLEPŠÍ. PUSA. MÉHO. ŽIVOTA.

Kéž bych tento okamžik dokázal lapit do lahve a zašpuntovat tak, aby nikdy nevyprchal, abych se k němu mohl vracet pořád dokola.

Dům pod námi hlasitě duněl, nad hlavami nám bouchaly ohňostroje, ale já slyšel jen Casův přerývaný dech, cítil jeho prsty v mých vlasech, opájel jsem se jeho dotyky a emocemi, které ve mně vyvolávaly. Mezi polibky jsem měl čas doplnit jen tu nejnutnější dávku kyslíku, než následovala další pusa, a stejně jsem měl pocit, jako bych poprvé v životě opravdu zhluboka dýchal. Jako by mi na hrudníku už nesesedla tíha odsuzujících pohledů, studu, strachu, pocitu, že pro mě nikde není místo. I kdyby tohle nikam nevedlo, i kdyby to začalo a skončilo na téhle střeše, nelitoval bych. Pro Case to možná byl jen další z řady polibků, pro mě milník planetárního významu, okamžik, který se obtiskne do hvězd nad našimi hlavami, který se navěky zaryje do mých vzpomínek.

Ani nevím, kolik času uběhlo, když se Cas k mé nelibosti odtáhl. Musel jsem sáhnout do rezerv své vůle, abych odolal nutkání mu v tom zabránit a znovu ho políbit. Neutekl mi ale daleko, pořád měl ruce v mých vlasech, pořád jsem cítil jeho teplý dech na svých rtech.

„Šťastný nový rok,“ vysoukal jsem ze sebe, abych prolomil ticho mezi námi. Cas se na mě usmál a s výdechem si opřel čelo o to mé.

„Promiň,“ řekl po další chvilce mlčení.

Promiň?!

Promiň za co?

Za nejlepší okamžik mého života?

Celý zmatený jsem se zaklonil a hledal v jeho tváři vysvětlení.

„Před chvílí jsem přiznal, že tě vůbec neznám, a hned pak po tobě takhle vyjedu.“

„Připadalo ti snad, že mi to vadí?“

„To ne, ale...“ Cas se kousl do spodního rtu, jako by rozjímal nad tím, jestli má říct nahlas, co mu zrovna přistálo na jazyku. „Je to pro tebe jen půlnoční polibek, na který zítra zapomeneš?“ Při té otázce sklopil zrak, aby se vyhnul mému pohledu. Chytil jsem ho za bradu a přiměl ho se na mě znovu podívat, aby mu neutekla pravda v mých očích.

„Tenhle půlnoční polibek se mi vytetoval do duše.“ Nevím, kde se ve mně najednou vzala odvaha něco takového říct. Možná za to mohla jeho nejistota, jako by teď bylo mým úkolem držet nás dva nad hladinou pochybností. A zdálo se, že to zabralo. Cas se na mě šťastně zazubil a nahnul se k dalšímu polibku. Už do toho sice nešel tak bezhlavě jako s úderem půlnoci, ale dal jasně najevo, co chce. Ten kousíček místa, který mezi námi nechal jako otázku, jsem bez zaváhání překonal.

DRUHÁ. NEJLEPŠÍ. PUSA. MÉHO. ŽIVOTA.

„Jdeme na to úplně opačně,“ zamumlal mi Cas do rtů. Tentokrát už jsem nespokojenost z další přerušené líbačky neskrýval a vysloužil si za to dloubanec do žeber. „Ani nevím, jakou máš oblíbenou barvu!“ stěžoval si.

„Modrou,“ oznámil jsem mu. „Baví mě komiksy, tvořím rád bullet journal, chodím hodně cvičit, jsem šprt, z Cullenů bych si vybral Carlisla a má oblíbená funkce v Excelu je COUNTIFS. A teď mi dej další pusu, prosím,“ naléhal jsem.

„SUMPRODUCT je lepší.“

„Ani nevíš, co to se mnou dělá, když mluvíš ve funkcích.“

„XLOOKUP?“

„Nech toho, nebo tě políbím bez svolení,“ škádlil jsem ho.

„Tak na co čekáš?“

„Na CONFIDENCE.“

Přitiskli jsme se k sobě ve stejnou chvíli. Nedržel jsem se zpátky, položil ho na střechu a nahnul se nad něj, aby mi nikam neutekl. Opíral

jsem se o lokty a s dlaněmi v jeho vlasech ho líbal jak už tisíckrát ve svých snech. Cas mi zajel prsty k lemu trička a já se zachvěl pod dotekem jeho ledových rukou na mé rozpálené kůži. Každá částička mého těla i mysli byla naladěná na kluka pode mnou a přála si, abychom se mohli líbat do nekonečna a ještě dál. Cas měl ale pravdu. Nemůžeme přeskočit ty důležité části a i já trnul nejistotou, co tohle všechno znamená. Věděl jsem, co to znamená pro mě, netušil jsem ale, jak to vidí on. A tak jsem nakonec uznal, že dalšímu líbání by mělo předcházet nějaké to mluvení.

Neochotně jsem se od něj odtáhl a překulil se do sedu, pak jsem do vzpřímené polohy pomohl i Casovi. Zmatek v jeho očích brzy vystřídalo porozumění, když ve výrazu mé tváře nenašel odmítnutí, které tam kvůli předčasně ukončenému polibku očekával.

Oba jsme se znovu zabalili do dek a přitulili se o kousek blíž.

Cas si položil hlavu na mé rameno a čekal, co řeknu.

Natočil jsem mírně tvář k jeho vlasům, abych se mohl opájet jeho vůní, a čekal, co ze mě vypadne. Sice jsem se rozhodl pro mluvení, to ale neznamená, že vím, jak začít.

Na okamžik jsem zavřel oči, zhluboka se nadechl a na pár sekund zadržel dech ve snaze zpomalit nebezpečně rychle bušící srdce a najít ta správná slova. Hlavou mi probleskly desítky hloupých otázek pramenících z nejistoty, které jsem se ze všech sil snažil potlačit, abych něco neplácnul a ten magický okamžik mezi námi nezkažil. Nakonec jsem se rozhodl začít s něčím jednoduchým.

„Takže... co teď?“ zašeptal jsem.

Cas nejdřív nereagoval, až jsem si začal myslet, že mě neslyšel, ale pak zvedl hlavu z mého ramene a pohlédl mi do očí s úsměvem, který mě trochu uklidnil.

„Teď bychom mohli prostě být spolu,“ navrhl.

Spolu jako teď a tady spolu, na jednu noc spolu, nebo spolu jako *spolu*? Měl jsem chuť mu předložit dotazník (připravený v Excelu samozřejmě) a požádat ho o odpověď na sto a jeden zpřesňující dotaz, ale opět jsem si připomněl, že s tímhle klukem chci chodit, ne ho vyděsit tak, že radši skočí ze střechy.

„To zní dobře,“ řekl jsem nakonec. Byla to ta nejneutrálnější reakce, která mě napadla, a měl jsem to v tu chvíli nechat být a dál se v tom

šťourat třeba až zítra nebo pozítří, ale neudržel jsem se a dodal: „Jenom, aby bylo jasno, chceš se mnou chodit, že? Jako pokud ne, tak to nevadí, i tohle je super, jen že ses mě předtím ptal, jestli ta pusa byla kvůli půlnoci, a zněl jsi trochu zklamaně, tak mi přišlo, že bys chtěl něco víc. Ale možná jsem si to jen blbě vyložil. Proboha, co to plácám?! Já jen... teď jsem sice říkal že by to bylo v pohodě, i kdybys se mnou nechtěl chodit, ale ve skutečnosti...“ Musel jsem si zakrýt pusu dlaní, abych konečně přestal mluvit.

Já jsem ale idiot, fakt!

Kde je obraceč času, když ho potřebujete? Jak se můžu vrátit o pár minut dřív a nacpat si do pusy roubík?

V jednu chvíli umím být sebevědomý, povalit kluka na střechu a líbat ho tak, až zapomenu, jak se jmenuju, a hned nato je ze mě hromádka nervů, ze které se řine nefiltrovaná verbální apokalypsa.

„Víš, že jsem ještě nikdy s nikým nepozoroval východ slunce?“ utrousil Cas, jako bych se právě totálně neztrapnil, jako bychom prostě pokračovali v načaté konverzaci.

„Chceš tady na té střeše mrznout až do východu slunce?“

„Ne, chci vzít svého kluka k sobě domů, pustit si muziku nebo nějaký film na pozadí a celou noc si s ním povídat o ničem a o všem, abychom se pak nad ránem políbili přesně ve chvíli, kdy se slunce vyhoupne nad obzor.“

Myslím, že jsem právě dostal infarkt a vůbec mi to nevadí.

„Já vím, zní to trochu kýčovitě,“ snažil se to zlehčit, když se nedočkal odpovědi. Nebyl jsem totiž schopný ničeho jiného než na něj zírat s otevřenou pusou.

„I ten největší kýč má své kouzlo, když ho zažiješ s někým, kdo je pro tebe výjimečný,“ vysoukal jsem ze sebe. Jsem já výjimečný? Zatajil jsem dech a čekal, co on na to.

„V tom případě se nemůžu dočkat svítání.“

Kdybych neměl ten infarkt už před chvilkou, dostanu ho teď. A v ten okamžik jsem se přestal hlídat a rozzářil se úsměvem pětiletého Scotta, kterému Santa nadělil bagr, co celý rok okukoval ve výloze hračkářství. Konečně jsem si dovolil být sám sebou, a ne kontrolovanou verzí Scotta, co se snaží potlačit kus svého praštěného já, aby na někoho udělal dojem.

„Tak jdeme?“ Nabídl jsem Casovi svou ruku a on ji bez zaváhání přijal s podobně šťastným výrazem ve tváři.

Vyhrabali jsme se na nohy a já ho na okamžik pustil, abych posbíral deky, ale Cas mi to nedovolil. Zaháknul si ukazováčky za poutka mých džín a přitáhl si mě k sobě. Netušil jsem, co s rukama, a tak jsem mu je položil na ramena a očekával polibek, který musel nevyhnutelně přijít. Místo toho se Cas nahnul k mému uchu a zašeptal: „Jenom aby bylo jasno: taky se mnou chceš chodit, že?“

„Jo,“ vydechl jsem s úlevou a bylo mi jedno, jak trapně nadšeně asi teď vypadám.

„Super.“

„Super.“

„Super,“ zopakoval Cas a zněl trochu nervózně. „Než vyrazíme, musím ti ještě něco říct.“ Kousek poodstoupil a nesměle mi pohlédl do očí. „Mám u sebe v pokoji zeď polepenou různými fotkami.“

„Fotkami čeho?“ zeptal jsem se, když nepokračoval dál. Fotí zahradní trpaslíky, vystavuje si obrázky očních bulv, stínů, co vypadají jako duchové, nebo ještě něčeho bizarnějšího?

„Říkám tomu ‚hot men wall‘.“

To je vše? Má doma fotky hezkých chlapů? Já jich mám plný Instagram, takže za tohle ho soudit rozhodně nebudu.

„Je mezi nimi i tvoje fotka,“ dodal a studem sotva udržel oční kontakt. Nakonec ale neuhnul. Zřejmě čekal, že to na mě bude už příliš velký varovný vykřičník a s tím chozením si to rozmyslím, ale nemohl se mýlit víc.

Můj vnitřní monolog vypadal asi nějak takto: *PANEBOŽE ANO! Líbím se mu. Nejradši bych teď zavýskal s rukama nad hlavou, pak ho políbil, pak mu poděkoval a pak ho políbil ještě jednou. OMG! Já se mu líbím! Jak dlouho? Mám na té zdi čestné místo? Je moje fotka větší než ta Ryana Goslinga? Má tam i Ryana Goslinga? Co když se mu Ryan nelíbí? To by rozhodně byl varovný vykřičník. Vlastně ne, hlavně že se mu líbím já.*

„Jaká?“ vyzvídal jsem.

„Jedna ta zrcadlovka z fitka, kterých máš plný feed.“

„Jenom jedna?“

„Zatím jedna.“

Ne na dlouho, pomyslel jsem si a s potutelným úsměvem ho vyzval, aby mě následoval dovnitř. Protáhli jsme se oknem zpátky do chodby a do obličeje nás okamžitě udeřila vlna tepla, pach piva a hlasitá hudba smíchaná s desítkami překřikujících se hlasů. Snažil jsem se to ignorovat a rozhlédl se kolem. Když jsem o pár dveří dál rozpoznal vchod do koupelny, popadl jsem Case za rukáv a zamířil s ním k zrcadlu nad umyvadlem. Vzal jsem ho kolem pasu a vytáhl mobil.

„Myslím, že na tu zeď potřebuješ přidat nás dva dohromady, protože nic není víc hot než ty a já,“ prohlásil jsem a vyfotil nás přesně ve chvíli, kdy jsem mu dal pusu na tvář. „Nebo si mám sundat i tričko? Nevím, jaký je ‚dress code‘ té zdi. Nebo možná spíš ‚undress code‘?“ škádlil jsem ho.

Cas mě od sebe odstrčil se slovy, že jestli si chci sundávat tričko, ať s tím počkám, až budeme sami. Představa toho, co všechno se mezi námi může stát, jakmile budeme v soukromí jeho pokoje, mě popohnala ke dveřím a Case jakbysmet.

Sotva se nám ale podařilo prodat davem tančících, líbajících se a kdovíco dalšího dělajících lidí na schodišti, do cesty se nám připletl Bradley.

„Hej, kde ses mi ztratil?“ zakřičel přes hlasitou hudbu.

„Koukám, že sis našel někoho na půlnoční polibek,“ poznamenal Cas a hlavou pokynul k drobné zrzce, kterou Bradley ještě před chvílí držel kolem ramen. Zrovna mávala na nějakou kámošku a mířila ke kuchyni.

Bradleymu se sice rozlil po tváři samolibý úšklebek, ale očividně prohlédl Casův pokus o to svést řeč na něj, a nedal se. „Koho jsi líbal ty?“ zeptal se a pohledem sklouzl k našim propleteným prstům.

Automaticky jsem sebou cuknul, ale Cas to ode mě čekal a zesílil stisk, abych ho nemohl pustit. Mým prvotním instinktem bylo začít panikařit, ale jakmile jsem na něj pohlédl, startující ataka okamžitě ustoupila. Otevřel jsem pusu, že se mu omluvím, ale zavrtěl hlavou a starostlivě se na mě usmál, než se obrátil zpátky k Bradleymu a řekl: „Toho kluka, co ho...“

„Co ho vypekl ten mýval?“ skočil mu do řeči.

„Co ho nedokážu dostat z hlavy,“ opravil ho Cas. „Jmenuje se Scott a už skoro měsíc se mi vysmíváš za to, že mu nejsem schopný říct, jak moc se mi líbí.“

Měsíc?!

Líbil jsem se mu od začátku?

Nebo to jen zveličuje?

Bez ohledu na to, jestli je to sto let nebo týden, srdce mi poskočilo nadšením a okamžitě jsem zase zrudnul.

„Rio!“ zavolal Bradley přes rameno na obra z dřívějšíka. „Riooooo!“ zopakoval, když mu stále nevěnoval pozornost. „Už s námi nebudeš sedět u stolu v jídelně.“

To ho zaujalo a okamžitě se k nám přidal.

„Co to kecáš?“ divil se.

„Cas má kluka, takže místo vedle něj je od teď zabrané.“ Bradley na mě mrknul a Rio se zatvářil zmateně.

„Vůbec ho neposlouchej,“ vložil se do toho Cas. „Přidáme prostě další židli.“

„Slyšíš to?“ plácnul Bradley Ria do zad. „Jestli chceš dál sedět u VIP stolu, musíš si přitáhnout židli.“

„Debile,“ utrousil Rio a kamarádsky ho praštil do břicha, což mu Bradley okamžitě oplatil a za chvíli z toho byla bitka o to, kdo bude mít poslední slovo.

Cas už ale nečekal, až se ti dva nevyhnutelně dohodnou na remíze (protože jinak si budou vracet rány až do svítání), a s přáním šťastného nového roku se prosmekl kolem nich se mnou v závěsu. Ani jsem Riovi nestihl poděkovat, že mě pozval na svou party, když už konečně vím, kdo to je.

„Nechci ti dělat problémy s kámoši. Klidně si přitáhnou židli já, mám jednu oblíbenou u svého stolu vedle koše,“ pokusil jsem se o vtip, ale vyznělo to dost suše.

Cas se zastavil tak prudce, až jsem do něj narazil.

„Rio bude v pohodě. Navíc díky mně vyhrál sázku.“

„Jakou sázku?“

„Bradley si myslel, že tě pozvu na rande až tak za půl roku, Rio tipoval, že se odhodlám o kousek dřív.“

„Opravdu se ti líbím už měsíc?“

„Nooo... to jsem možná trochu přehnal.“

Ačkoli to bylo vlastně jedno, když ho teď držím za ruku a je můj, stejně jsem se neubráníl mírnému zklamání. Už jsem chtěl začít věřit na pohádky o lásce na první pohled.

„Poprvé jsem tě viděl před dvaceti osmi dny, takže měsíc to ještě není,“ mrknul na mě Cas.

Jak je možné, že je tenhle kluk skutečný? Tohle není pohádka, tohle je moje nejdivočejší fantazie.

„Taky se mi líbíš už dvacet osm dní,“ přiznal jsem a začal doufat v *žili spolu šťastně až do smrti...*

Scott

Políbil jsem ukrutně krásného kluka

Addie

No konečně!

Addie

A byl to Caspian, že jo?

Scott

Kdo jiný?

Addie

Třeba jsi na té party potkal Ryana Goslinga, co já vím! 🤔

Addie

Celý večer ses neozval, tak jsem si stihla vymyslet milion bizarních scénářů toho, co se s tebou děje 🤔

Scott

Byl jsem s Casem, hodně jsme se líbali a začali spolu chodit 😊

Addie

Jooooo 🥰🥰🥰🥰

Scott

Co jsi dělala ty?

Addie

Říkal jsi, že o tom s tebou nemůžu mluvit 🤔

Scott

Addie

Byla jsem s Jaxonem a NEseděli jsme celý večer dva metry od sebe, NECucali limonádu a NEkoukali na vzdělávací dokumenty o zvířátkách 🤔

Scott

Jo aha! 🐶🐶

Addie

To už to líbání s Casem skončilo, že mi píšeš? 🙄

Scott

To už to „sledování dokumentů“ skončilo, že mi odepisuješ? 🙄

Addie

Jaxon je ve sprše

Scott

Cas šel pro něco k pití

Addie

Jsem strašně ráda, že vám to vyšlo 🙏

Scott

Je mi líto, že Jaxon zítra odjíždí 🙄

Scott

Už jste mluvili o tom, jestli to zkusíte na dálku?

Addie

Není o čem mluvit, nemělo by to smysl 🙄

Addie

Akorát bychom se trápili 🙄

Addie

Tak koukej být šťastný za nás za oba, ať z tebe můžu tu pozitivní energii vysávat jako upír 🧛

Scott

Budeš se u toho blyštit? 🙄

Addie

Mám ještě spoustu třpytek z té akce v knihkupectví, takže klidně 🙄

Scott

Miluju tě víc než cokoli na světě ❤️

Addie

Víc než Excel? 🙄

Scott

Addie! 🙄

Addie

Říkej mi Adeline

Scott

Cooo? 🐾

Addie

Addie je nenápadná, zato Adeline je nebojácná, sebevědomá, plná příběhů a trochu drzá

Addie

Moje letošní předsevzetí je být Adeline

Scott

Tak šťastný nový rok, Adeline ❤️

Addie

Šťastný nový rok ❤️

ZDROJE:

doodles: Image by freepik

alba: Republic Records, Rubyworks Records, Parlophone Atlantic

Ještě nemáš Vánoce dost?
Rozhodně by ti neměla ujít tahle vánoční
e-novela od Nofreeusernames.

„Je vážně hnusný, ale stejně ho miluju.“ Jako první jsem porušila mlčení, které jsme už pár minut dodržovaly, zatímco jsme v půlkruhu stály kolem ozdobeného stromečku a se smíšenými pocity si ho prohlížely. Víc nesourodou hromadu ústřížků a shluku svázaných větvíček by člověk jen těžko pohledal. A koho do háje napadlo, že na něj pověsí vidličky? Myslím, že to Harper vybrakovala šuplík v kuchyni s tím, že nám chybí něco svátečně lesklého.

„Velký špatný,“ zhodnotila Mei, ale na tváři jí zářil úsměv.

„Takže co? Uděláme si s ním bambilion selfies?“ navrhla Charlee a my jsme se jak na rozkaz začaly štelovat na společnou fotku a pak na další a další a další.

„Nepřipadá ti, že se tady ta levá strana nahoře podobá Travisově profilu?“ zeptala se Mei a štouchla Harper do ramene. „Jak jste se do sebe vůbec zamilovali?“

„My jsme se neza...“ vyhrkla Harper, ale zarazila se a jen rezignovaně vypustila zbytek vzduchu rezervovaného na dokončení věty. „Přestaň se mě snažit nachytat!“

COO
BOO

www.albatrosmedia.cz